

„Magyar út” Bengáziban

2015 március 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az elmúlt hét diplomáciai híre, hogy Szijjártó Péter magyar külügyminiszter segítséget ajánlott Ausztriának egy 39 éves osztrák férfi a felkutatására, {...}

{...} akit az Iszlám Állam fegyveresei a március hatodikán vittek magukkal a forrongó Líbia közepén elterül? Al-

Ghani olajmez?r?l.

(A lázadók egy cseh állampolgárt, továbbá Fülöp-szigeti és bangladesi munkásokat is elraboltak, feltehetőleg azért, hogy váltságdíjat követeljenek értük.) Magyarország egyelőre még fenntartja a követségét, vagyis, legalább elméletileg, tehet valamit az ügy érdekében. A bécsi külügyminisztérium, mely előzőleg már felszámolta líbiai képviselőjét, megköszönte a magyar közbenjárást.

Mi tagadás, jól jön a megtépzott tekintély? külügyi apparátusnak a szolgálat, amit Szijjártó – viszonzás reményében – fiatal osztrák kollégájának, a 27 éves Sebastian Kurz-nak felajánlott. Kérdés persze, hogy a gyakorlatban van-e esély a sikerre, ugyanis a magyar követség Tripoliban található. A fővárost jelenleg a „Líbia Hajnala” nevű milícia tartja megszállva, és az óriási területű, ritkán lakott és káoszba süllyedt országban két parlament és két kormány működik. Tripolit az iszlamista Általános Nemzeti Kongresszus (ÁNK) uralja, mely Omár el-Hászit tartja miniszterelnöknek. Nem tudni, hogy pontosan hol tanácskozik tizenkilenc miniszterével, ugyanis a népképviselőnek és a minisztériumoknak otthont adó épületeket a polgárháború során kifosztották és felgyújtották. Ugyanakkor a törvényesen megválasztott líbiai parlament és az átmeneti kormány Abdallah asz-Száni vezetésével a második világháborúból ismert Tobrukba, az egyiptomi határ mellé települt át, és külföldi katonai segítséget kért a líbiai belpolitikai válság rendezéséhez. Figyelemre méltó körülmény, hogy mivel Tobrukban nincsenek megfelelő épületek a képviselők elhelyezéséhez, a politikusok egy tengeri kompon ülésznak, melyet valamelyik görög hajótársaságtól bérelnek. Ugyanakkor sokan a Bengáziban berendezkedő Halifa Haftár tábornoktól és seregétől várják, hogy úrrá lesz a polgárháborús anarchián.

Nem tudni, hogy a Tripoliban maradt magyar diplomaták melyik hatalmi központtal lépnek kapcsolatba az osztrák tús kiszabadítása érdekében, tekintettel arra, hogy a mintegy hatmillós országban több, mint 1400 fegyveres törzsi milícia működik, és az Al-Ghani olajmezőt megtámadó dzsihadistáknak, a túszukat elszerezettel lefejező Iszlám Állam harcosainak egyik parlamenthez sincs köze. Már az is csodaszámba megy, hogy a tripoli magyar követség még működik, és valamelyik ellenrizhetetlen fegyveres csoport nem foglalta le magának.

A jobb sorsra érdemes, olajban gazdag Líbiáról olvasva, melyhez a Magyarországot néhány évtizede még szoros kapcsolatok fűzték, eszembe jutott: megvan-e még a „Magyar út” Bengáziban, melyet Losonczi Pál, az elnöki tanács elnöke adott át ünnepélyesen, 1975-es líbiai látogatása során? A 2011-ben csúfos véget ért, de évtizedekig teljhatalmú Moammer Kadhafi elnök, a „Líbiai Arab Szocialista Népi Állam” vezetője akkoriban többször is járt Magyarországon, a magyarok vasútvonalat terveztek, kórházat építettek, mérnökök, szakmunkások, orvosok és egészségügyi dolgozók ezrei dolgoztak ott. A magyar-líbiai kapcsolatok olyan kiterjedtek és megalapozottak t?ntek, hogy Martonyi János, az Orbán-kormány külügyminisztere 2011 decemberében, a Kadhafit megdöntő forradalom és külföldi intervenció után is Tripoliba látogatott, abban a reményben, hogy újjá lehet éleszteni őket.

Most úgy t?nik, Magyarország részéről minden gazdasági és politikai erőfeszítés hiábavaló volt. Az „arab tavasz” Líbiában is rémálomba fordult, ugyanúgy, mint Szíriában vagy Jemenben, nem szólva Irakról, ahol az Iszlám Állam kis híján a fővárost, Bagdadot is elfoglalta. Líbia jelenleg súlyos fenyegetést jelent az Európai Unió számára. Kikötőiből százezrével indulnak Itália felé az észak-afrikai menekültek zsúfolva, ócska teherhajókon. Legénységük Szicília partjai felé kormányozza, majd magára hagyja őket, és a szerencsétlen emberek, amennyiben nem fulladnak a tengerbe, partot érnek. Az Európai Unió pedig úgy viselkedik, mint a fejét a homokba dugó strucc. Napjainkig sem szabályozta központilag a követendő bánásmódot a területére érkezett, egyértelműen sem

politikainak, sem pedig gazdaságának nem nevezhet? menekültekkel. Az EU, minden állásfoglalás és közös program el?l kitérve, arra az államra bízta befogadásukat, melynek el?ször a területére lépnek. Olaszország, Líbia egykori gyarmatosítója olyan problémával került szembe, melynek megoldása meghaladja az erejét.

2011 tavaszán és nyarán az EU tagországainak, Nagy-Britanniának, Franciaországnak és Olaszországnak a légiereje beavatkozott a líbiai polgárháborúba. Ezzel az utolsó pillanatban megakadályozta, hogy a hosszabb ideje dühöng? ?rültként viselked? Kadhafi – akit Reagan amerikai elnök 1986-ban, miután kiderült szerepe a Pan Am utasszállító repül?gépeinek felrobbantásában, a „Közel-Kelet veszett kutyájának” nevezett – honfitársainak százazreit mérszázoltassa le zsoldoshadseregével. Napjainkban, amikor az események a lehet? legrosszabbra fordultak az észak-afrikai országban, olyannyira, hogy már a k?olajtermelés is a töredékére zuhant vissza, egyesek felteszik a kérdést: nem volt-e hiba az EU fellépése? Nem lett volna-e jobb hagyni, hogy a diktátor legyilkoltassa országa népességének jó részét? Hiszen a költséges nyugati katonai intervenció csak az Iszlám Állam térnyerését segítette el?, és menekültáradatot indított el, valahogy úgy, ahogy azt végnapjaiban maga Kadhafi is megjósolta...

Az arab világ tragikus fordulatokkal teli sorsának alakulásáért nem hogy általában véve a nyugatot, de az egykori „gyarmatosítókat” sem lehet felel?ssé tenni. Ahogy persze Izraelt és a „világzsidóságot” sem. Sajnos, a válságok „bele vannak kódolva” a Maghreb-országok társadalmába és az iszlámba, az uralkodó vallásba, ami ezen a tájon id?tlen id?k óta lehetetlenné teszi az élet- és vagyónbiztonság megszilárdulását, egyáltalán, bármiféle politikai stabilitás kialakulását. Bízunk azért, hogy id?vel mégiscsak jobbra fordulnak a dolgok Líbiában, és legalább azt az osztrák túszot nem fejezik le a dzsihadisták, akin a magyar Külügyminisztérium megpróbál segíteni.

Pelle János - PhD, egyetemi oktató

www.hirado.hu - Látószög

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájkk számí, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló

